

“Es pot ser jove, començar guanyant 1.000 euros i acabar essent milionari, en un país que t'ofereixi oportunitats per a progressar.” Qui fa aquesta afirmació ha patit molt, a la vida: “Jo era el més gran de nou germans. Vaig marxar de Terol a 16 anys. No he tingut una vida gens fàcil. M'han suspès moltes vegades, he fracassat moltes vegades i estic acostumat a batallar amb la vida, amb mi mateix i amb tot.” Manuel Pizarro (Terol, 1951), ex-president d'Endesa i candidat frustrat a passejar la maleta del Ministeri d'Economia espanyol, s'explicava així en diverses entrevistes el dia en què el PP el presentava en societat com a número 2 de Rajoy a les eleccions espanyoles del 9 de març passat. Després d'ocupar diversos càrrecs de responsabilitat en empreses, avui exerceix el seu primer càrrec polític a sou de tots els ciutadans com a diputat popular al Congrés espanyol. Aspirava a alguna cosa més, com ara a ser portaveu del PP al Congrés, però la jove Soraya Sáenz de Santamaría, amb no tants amics en el món polític i empresarial i un capital econòmic molt més modest, li ha passat davant. L'han suspès una altra vegada.

Pobre home ric

Volia ser president de la confederació de caixes d'estalvis i ho va ser, amb Ibercaja de trampolí. Volia una empresa i la va muntar, volia presidir la borsa de Madrid i ho va aconseguir. Volia una bona indemnització per anar-se'n d'Endesa i la va tenir. I volia ser ministre d'Economia, però s'ha de conformar amb l'escó de diputat ras del PP. Manuel Pizarro ha ostentat molts càrrecs, però en cap no ha deixat petjada professional.

Incursions polítiques des del 1982. Durant la conferència de premsa que va oferir com a president d'Endesa al setembre del 2005, després de saber que Gas Natural havia presentat una opa hostil sobre l'empresa elèctrica espanyola, Pizarro es va defensar de les acusacions de polititzar una qüestió empresarial, dient: “No participo en cap

partit polític.” Però el fet és que la seva vinculació amb el poder polític data del 1982, quan el consell de ministres del govern de la UCD el va nomenar secretari general tècnic del Ministeri d'Administració Territorial. El càrrec va ser només per tres mesos. Després, durant el mandat del PSOE, va passar a ser assessor jurídic a la secretaria d'estat d'Economia i, posteriorment, sots-director general d'Expropiacions de la direcció general del Patrimoni a l'època del cas Rumasa, entre el 1983 i el 1987.

Més endavant, van venir les experiències d'emprenedor i va crear, amb Emilio Recorder i Barclays Bank, una societat de valors. L'empenta va durar poc, i aviat va fundar la pròpia agència de valors, Ibersecurities. Mentrestant, feia les primeres incursions a la borsa de Madrid, i va arribar a presidir aquesta institució el 1991.

Els lligams amb el PP d'Aznar, a qui ha d'agrair més d'un càrrec en empreses, es remunten oficialment a l'any 1994, quan és nomenat membre de la comissió d'economia del partit. El mateix any accedeix a Ibercaja i arriba a la presidència, una plataforma per a presidir la confederació de caixes d'estalvis espanyoles (CECA). Però la gran sort de Pizarro, des del punt de vista econòmic i de projecció política, arriba el 1996, quan en ple procés de privatització de companyies públiques, el seu amic

Els comptes de Manuel Pizarro

Dades en euros	2004	2005	2006	2007*
Sou fix	832.226	1.248.081	1.297.281	1.297.281
Sou variable	575.235	844.129	1.680.630	1.680.630
Dietes	82.138	106.179	130.219	130.219
Altres retribucions	4.444	5.271	4.342	4.342
Aportacions a fons de pensions	235.652	236.655	441.772	441.772
Primes d'asseguracions de vida	46.253	119.509	96.716	96.716
Venda d'accions				4.000.000
Indemnització per cessament				9.000.000
TOTAL	1.775.948	2.559.824	3.650.960	3.650.960

*Respecte als ingressos provinents d'Endesa, per al 2007 s'han pres les dades del 2006, tot esperant conèixer la darrera actualització.

“En un món capitalista, la recompensa són els diners”

Jo ho havia advertit Mariano Rajoy: “El PP és un partit de pencaires i no de pijos”. Per això potser Manuel Pizarro no ha acabat d'encaixar en l'alta direcció del partit. Amb uns ingressos el 2007 de més de 16 milions d'euros, procedents en gran part de la venda d'accions i de la indemnització que li ha hagut de pagar Endesa per desfer-se'n, és difícil de qualificar aquest aragonès de Terol de pencaire en el sentit estricte.

Tenint en compte que el salari mitjà anual a l'estat espanyol és de 19.596 euros bruts, qualsevol assalariat que vulgui tenir els ingressos de Pizarro el 2007 hauria de treballar 847 anys, de manera que l'ex-president d'Endesa guanya cada any el sou de 847 ciutadans. Els qui no cobrin ni el salari mitjà i percebin només el salari mínim interprofessional, per tenir els diners que guanya Pizarro en un sol any haurien de treballar 1.976 anys, és a dir, gairebé 20 segles... Però cal tenir esperança, perquè Pizarro mateix sap que “la vida et recompensa amb diners en una societat capitalista”.

Font: diversos mitjans de comunicació i Informe anual d'Endesa

“Treballadors, uniu-vos per rebutjar Gas Natural”

30.000 treballadors sota la seva òrbita i un milió d'accionistes. Amb aquestes xifres havia de jugar el president d'Endesa el setembre del 2005, quan Gas Natural anuncià una opa hostil sobre l'elèctrica espanyola. Pizarro va prometre, amb la Constitució a la mà, que mai no treballaria per a “la Caixa” –accionista de referència de la gasista–, alhora que anunciava una campanya de descrèdit contra l'empresa catalana, dirigida tant als treballadors com als accionistes. Precisament, l'opa va desfermar l'únic contacte directe de Pizarro amb els seus empleats. Com expliquen fonts d'UGT a Endesa, “Pizarro es va reunir per primera vegada i única amb els treballadors per manifestar-nos que el consell d'administració estava contra l'opa, i va demanar-nos a tots que hi mostréssim la mateixa oposició. No ho vam fer, és clar. Amb Enel i EON, en canvi, no va dir ni mitja paraula”. Per contra, Pizarro sempre va tenir una actitud molt més propera amb els treballadors aragonesos quan visitava aquella comunitat.

Segons les mateixes fonts, “el president només beneïa acords i feia acta formal d'allò que signava, però no intervenia en qüestions laborals. Val a dir, però, que sempre ens havia dit que teníem la seva porta oberta, però no hi vam anar mai perquè sabíem que no podia fer res; allà manava la direcció general i el consell d'administració”. Els treballadors d'Endesa asseguren que “no va deixar cap petjada, ni bona ni dolenta, en els empleats, perquè els seus interessos tenien poc a veure amb les qüestions laborals. Era allà més aviat per motivacions de caire econòmic i polític”.

personal José María Aznar el col·loca de conseller d'Endesa, i escala fins a la vice-presidència el 1998. A partir del 2002 i fins a l'octubre de l'any passat, quan els nous accionistes se'n desfan en canvi d'una indemnització astronòmica, Pizarro és president d'Endesa.

A banda, el 1997, l'executiu d'Aznar l'havia nomenat president del Patronat del Parc Nacional d'Ordesa i Monte Perdido, a Osca. Un càrrec potser poc significatiu en el seu expedient econòmic, però tot feia feix, tant en diners com en proximitat al poder polític. Manuel Pizarro també ha tingut una breu experiència com a conseller de Telefónica, des del desembre passat fins al febrer d'enguany.

Com a amic amb força capacitat d'influència en José María Aznar i assessor a l'ombra del PP en qüestions empresarials, hom atribueix a Pizarro el nomenament de Jaime Caruana al capdavant del Banc d'Espanya, el de Francisco González com a president d'Argentaria i després del BBVA, i de César Alierta –actualment president de Telefónica– per a Tabacalera, ara Altadis.

En el terreny més personal, aquest advocat de l'estat forma part de l'orde pontifici de Sant Gregori Magne, del qual és cavaller, de classe civil i amb gran medalla de plata, segons que han publicat alguns confidencials madrilenys, que asseguren que s'hi va afiliar el 13 de maig del 2004. Pizarro va tenir el suport d'Antonio María Rouco Varela, i a la cerimònia de la seva *investidura* hi van assistir l'ex-presidenta del Congrés, Luisa Fernanda Rudi, el president de la COPE, el bisbe auxiliar de Madrid i el periodista Luís Herrero, entre més. Dins els seus amics més propers també es compten els *think tank* de la FAES, que molt sovint rep la col·laboració de Manuel Pizarro en conferències i més activitats d'aquesta fundació del PP.

Ibercaja, trampolí a la CECA.

Amb aquest currículum dilatat, perquè a la seva carta de presentació Pizarro gairebé mai no fa referència als nou anys que va presidir l'aragonesa Ibercaja i, en canvi, es vanta tant dels quatre anys que va assegurar a la cadira de president de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvi (CECA),

entre el 1998 i el 2002? El maig del 1994 va entrar a formar part del consell d'administració d'Ibercaja, i l'any següent ja n'assolí la presidència. Doncs, segons els treballadors d'aquesta entitat financera, la raó és que Ibercaja era només un trampolí a la CECA, sense que la tasca de l'entitat li importés gens ni mica. José María Fernández Baneres, portaveu de la secció sindical d'UGT a Ibercaja, constata que “Pizarro fou un president purament decoratiu; res a veure amb Miguel Blesa, de Caja Madrid. Pizarro només hi veia un interès, a Ibercaja: si no presidia qualsevol caixa d'estalvis no podia ser president de la CECA. Suposem que es va moure sempre per ordres del PP en aquest sentit”. Segons els treballadors, l'estada de Pizarro no va deixar cap mena de petjada ni a l'entitat ni entre el col·lectiu de treballadors: “Pizarro tenia fama de dialogant, però mai no va moure ni un dit perquè la direcció general era la que tallava el bacallà. A Ibercaja li anava bé de tenir un home

L'ex-president d'Endesa va explicar davant la premsa el 2005 els seus arguments contra l'opa presentada per Gas Natural. Pizarro apel·lava al text constitucional per vetar l'operació empresarial el mateix dia que assegurava que mal de la vida no treballaria a sou de "la Caixa".

com Pizarro, ben vist pels aragonesos, però que no empipés. De fet, era positiu per a l'entitat un canvi de cara, perquè respecte al president anterior era com comparar un ferroveller amb un *broker* de Nova York".

Ara bé, sembla que Pizarro va fer un gest d'honestedat que els seus empleats volen destacar. "Quan va arribar ja era ric, entre el que havia heretat i la venda de l'empresa de valors que tenia. Era evident que a Ibercaja només hi buscava projecció política de portes enfora i no diners. Fins al punt que va renunciar a les dietes que li corresponien, perquè ja les cobrava d'uns altres llocs", recorda el portaveu d'UGT.

Les relacions laborals, correctes.

Durant el mandat de Pizarro a Ibercaja hi va haver dos moments de crispació important en el terreny laboral, dels quals el president es va mantenir força al marge, però el fet que fos també president de la CECA va aixecar tensions. La patronal de l'estalvi havia iniciat una

campanya per a eliminar les remuneracions per antiguitat dels treballadors. Algunes caixes ho van intentar, i a Ibercaja també. "Pizarro era el president de la CECA. Quin exemple hauria donat a la resta de caixes si ell no s'hagués deixat la pell a prendre l'antiguitat als empleats? Però les fortes mobilitzacions el van obligar a recular i a deixar-ho estar per sempre", assegura José María Fernández.

Un segon conflicte van ser les pensions. Sota el seu mandat es van externalitzar els compromisos de pensions, que ara són a mans de les empreses d'Ibercaja. La UGT és molt crítica amb aquesta situació, perquè considera que "ens lliga de mans i peus, ja que tot queda a mercè de la mateixa empresa". En canvi, el sindicat CCOO es mostra més satisfet amb Pizarro: "Hi va haver una etapa de certa crispació per l'antiguitat, però, superat això, es va iniciar una etapa de més negociació i es va arribar a acords importants, com la modificació del pla de pensions dels

treballadors, es van crear meses de negociació i es va signar un pacte de desenvolupament de la llei de llibertat sindical", apunta José Luís Delatas, secretari de la secció sindical de CCOO d'Ibercaja.

Al marge d'aquests dos sindicats, una associació de treballadors i jubilats d'Ibercaja assegura que Manuel Pizarro "va negar la liquidació a 59 jubilats de l'entitat, vídues i orfes, que podien percebre uns 4.500 euros". Aquesta associació, que no compta amb el suport ni d'UGT ni de CCOO, denuncia també que Pizarro va executar el primer acomiadament improcedent de tota la història de l'entitat financera, creada el 1873. Aquest col·lectiu assegura que des que Manuel Pizarro va arribar a la presidència "l'empresa va passar de ser modèlica en les relacions laborals a ser terreny de cacera de bruixes".

Sigui com vulgui, i al marge dels conflictes laborals, els treballadors d'Ibercaja asseguren que no s'esperaven el canvi de caràcter de Pizarro dels darrers mesos: "Ens ha xocat la seva còlera, el seu to radical. Quan havíem tingut ocasió de parlar amb ell a Ibercaja, sempre ens havia ofert un tracte molt normal, sense prepotència", explica el portaveu d'UGT.

Després de repassar-ne el currículum, sembla evident que Manuel Pizarro ja ha satisfet la part més materialista i superficial de qualsevol ésser humà, els diners. Quan es va oferir de número 2 al PP empenia el camí per a satisfer el seu costat més vanitós i la necessitat de reconeixement públic, però sobretot de reconeixement per part dels seus amics polítics, als quals havia prestat generosament els serveis a l'ombra. Però de moment no ha trobat el suport necessari. L'obliguen a conformar-se amb un escó de diputat, i en alguns cercles ja circula el rumor que Pizarro es rumia si deixar la política.

Fa la impressió que Pizarro, tot i ser ric, ara es considera un pobre home.

Gemma Aguilera